

Rapasadas

Iba descalzo a todal-as romaxes
i andaba sempre coa camisa fora,
pois de buscar os niños nas silveiras
esgazara antr'os cómaros a roupa.

Sempre aganchado os altos ameneiros,
nunca pensara en asistir a escola,
y-axiña, feito un brégolas, vivía
coma quen non ten asias nin quer grorías.

Coa sorrisa do pillo nos seus beizos
y-as cantigas da terra na sua gorxa
era o rapás encanto da comarca
y-alegría e feitiza das congostras.

Listo, escorreito e sano coma un buxo
parecía talmente un barballoas
que cando estaba algunha vez alegre,
falaba por falar sin darse conta.

Algo de santo e meigo nunha peza,
era aquel diaño de rapás, por fora,
que engatuxaba a todol-os veciños
con mil estraloxadas e mil gromas.

Si se poñía a cantar novo Thamyris,
n'había, quen, coma él, cantase copras
porque tiña unha vos que daba xenio
y-un modo de cantar que daba groria.

Pensando solasmentes en vios bardos,
iba pedindo pan de porta en porta,
sin coidarse xamáis da sua probeza
nin perder un istante en botar contas.

Por eso os seus afáns y os seus cobizos
eran andar de cote en riándolas,
c'un enxame de ideas na cabeza
y-un niñeiro de xilgaros na gorxa.

ELADIO RODRIGUEZ GONZALEZ

Fogar

Garabullos e toxos a queimarse no lume,
na garmalleira un pote donde ferbe o xantar;
longainzas i-androllas penduradas no cume
do cainzo; unha dona brando liño a fiar.

Un neno que lle proien as muxicas do lar
namentras aconchega as muxions no lar
i-ó falar, amodiño, como quen di un queixume,
d-un velliño tulleito que se está pra quentar.

Tras dos tizóns, sen medo a se queimar, o gato
deitado, canta un grilo, metido no burato
que ten entr-a quentura das pedras da lareira.

Inquedo pol-a nai, brua un xato vermello
mais logo, resiñado, drento do seu cortello,
come unha presa d-herba que ten na cambeleira.

Meu Deseio

Quero vivir a vida dinamente,
como viven os seres superiores
sin dobrégarme diante dos señores
nin ter orgullo coa homilde xente.

Seguir o meu vieiro, dreitamente,
sin que me ceguen outros esprendores
e, somentes no altar dos meus amores,
axionllarme, calado e reverente.

Vivindo en homildosa sinxeleza,
quero que meu espírito se conforte
fuxindo da maldade e da baixeza.

I-o finar o camiño, quero a sorte
de me acoller ó seo da Natureza
sin que alede a ninguén a miña morte.

★ A V E L I N O D I A Z ★